

spørgsmål til regeringen om disse EU-kampagner, som Kommissionen faktisk sammenlagt bruger en milliard danske kroner på at føre i felten om alle mulige spørgsmål, hvor den mener, at vi skal lære at elske Unionen.

Der er noget totalitært over en stat, som bruger sine penge til at lære folk at elske samme stat. Det er i hvert fald ikke noget, som man kender til i demokratiske samfund, men sådan er det altså i Unionen.

Så vil jeg godt igen gå over til spørgsmålet om Vestunionen, og dér har jeg tidligere i debatten fået det løfte fra hr. Torben Lund, at han nu, når jeg er færdig, vil komme op og besvare det spørgsmål, som jeg har stillet et par gange, nemlig om regeringspartierne og Socialdemokratiet for det første vil bekræfte, at det, der blev besluttet ved folkeafstemningen den 18. maj om, at vi ikke skal med i Vestunionen, ligger fast. Det spørgsmål blev afgjort af vælgerne, og det vil jeg godt bede hr. Torben Lund bekræfte, således at der ikke kan være nogen tvivl om, hvad grundlaget er, og at det naturligvis også er det grundlag, som er gældende som en del af det danske forhandlingsgrundlag til regeringskonferencen. For det andet vil jeg godt bede hr. Torben Lund besvare et spørgsmål: Hvis Venstre og De Konservative bliver ved med at insistere på, at forhandlingsgrundlaget til regeringskonferencen skal indeholde et brud med det, vælgerne har vedtaget, altså skal indeholde, at man rejser spørgsmålet om dansk deltagelse i Vestunionen, kan Socialdemokratiet så være med til at vedtage et grundlag sammen med Venstre og De Konservative? Det må være konsekvensen af det, man har forpligtet sig til over for vælgerne, og af de utallige løfter, som man gav i sin tid for at få vælgerne til at stemme ja til Unionstraktaten.

Så vil jeg godt stille et spørgsmål i forlængelse af nogle af de betragtninger, som hr. Jørgen Estrup har været inde på. Hr. Jørgen Estrup fremlagde en model, der kunne føre til et snigende dansk medlemskab af Vestunionen, og dér er det sådan, at man i NATO har en plan under udvikling. Der ligger papirer fra Forsvarsministeriet til Det Udenrigspolitiske Nævn om, at NATO har en plan under forberedelse, hvor det er sådan, at Vestunionen skal kunne trække på NATO's Combined Joint Task Force, altså disse udrykningsstyrker, som NATO har.

Hvad betyder det? Det betyder, at vi altså har et system, hvor NATO kan blive rekvireret af Vestunionen til at udføre et eller andet, som

Vestunionen er blevet bestilt til af EU. Dermed har man altså lavet en kobling fra EU til danske NATO-styrker, som ved hjælp af denne konstruktion kan blive sendt i felten, og så har vi faktisk dermed etableret det forbindelsesled, som gør, at danske soldater direkte bliver involveret i EU-krigsførelse.

Jeg håber, at man er klar over, hvor alvorligt det, der foregår, faktisk er. Under den officielle overflade udhules det danske forbehold hele tiden; det undermineres og undergraves dag for dag ved den slags planer og beslutninger, som befolkningen først får besked om, når det lykkes for mennesker, der er kritiske over for det her, at få tingene frem.

Jeg synes, det er dybt alvorligt, at det foregår på den måde. Det udgør et meget stort demokratisk problem, at man ved den ene folkeafstemning efter den anden udsteder en masse løfter og garantier til befolkningen, og så snart folkeafstemningen er slut, begynder man skive for skive at underminere de ting, som man har lovet befolkningen.

Jeg håber, at jeg af regeringen og af hr. Torben Lund kan få en forklaring på, hvordan det kan være, at man nu har tænkt sig at lave denne sammenkobling mellem NATO's soldater - og dermed den danske hær - Vestunionen og EU. EU kan jo rekvirere Vestunionen, som så altså igen kan rekvirere NATO og dermed igen rekvirere danske styrker, som er en del af denne Combined Joint Task Force, som det hedder på det smukke sprog, som bruges i NATO.

Nu håber jeg, at hr. Torben Lund kan komme op og give os klare og umisforståelige svar på de spørgsmål, som jeg her har stillet.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Således talrige gange opfordret er der nu en mulighed for at prøve at forklare, hvad det er, vi mener om Vestunionen. Jeg sagde i mit første indlæg under afslutningsdebatten, at vi fra dansk side altid har vendt os stærkt imod tanker om WEU som et europæisk alternativ til NATO, og at vi vender os imod en Europahær.

Jeg sagde også, at hvis forudsigelserne om, at WEU's fremtidige rolle bliver af fredsbevarende og humanitær karakter, er det naturligvis noget, vi og den danske regering må tage op til en fornyet vurdering, og jeg sagde videre: »... men det er ikke nu.« Det er regeringskonferencen i 1996, der er stedet, hvor det bliver besluttet, hvilken rolle WEU vil få i den europæiske sikkerheds-